

## CSOKONAI VITÉZ MIHÁLY

### A VÍDÁM TERMÉSZETŰ POÉTA

Sírhalmok! Gyász temető kertek  
Melyek örökös setétség  
S szívet borzasztó csendesség  
Mostoha keblében heverték,  
Ti bús melankóliának  
Setétes völgyei!  
Hol szomorú múzsájának  
Áldozott Hervey.

Itt az érzésnek minden neme  
Még az élőben is meghal.  
Füle csak csendességet hall,  
A semmitől irtózik szeme,  
A ciprus a hold fényjénél  
Árnyékát mutatja.  
Egy sírből kitántorgott szél  
Bágyadtan mozgatja.

Szörnyű környék! melyhez a lélek,  
Fantáziáin repülve,  
Irtózással megy s rémülve,  
Félholtan hátrál vissza vélek.  
Szörnyű környék! kérkedj bátor  
Bús lantú Youngoddal:  
Isten hozzád, gyászos sátor!  
Komor ángulusoddal.

Mások irtóztató énekkel  
Bőgessék bús obojjokat  
És siralmas nótájakat  
Jajgassák keserves versekkel;  
Kerítse szürke Hesperis  
Gőzölgő fejeket:  
Én nem óhajtom egyszer is  
Követni ezeket.

Nékem inkább oly koszorú  
Kösse felkent fejemet,  
Melynek színe nem szomorú,  
S múlatja a szebb nemet:  
Ezt a vídámabb Múzsáknak,  
A mosolygó Gráciáknak  
Fűzzék öszve rózsaszínű ujjai,  
Élesszék fel ambróziás csókjai.

Nem kell ciprus, mellyel Racint  
Tisztelte Melpómene,  
Apró viola s hiacint  
Bár hajamon fénylene:  
Apró és kék tölcserjei  
Olyak, mint szépem szemei.  
Ez kell nekem. - Homlokomat ne érje  
Shakspearenak akónitos füzérje.

Így veszem fel víg lélekkel  
Gyengén rezgő lantomat,  
S majd kedvesem egy énekkel  
Lelkesíti húromat.

Míg leng az estvéli szellő  
Szárnyán egy nektárt lehellő  
Rózsában a kis szerelmek megszállnak  
És mennyei harmóniát csinálnak.

Szívünk elolvadt részeit  
Élesztjük új dalokkal,  
Pauzák únalmas ideit  
Édesítjük csókokkal.  
Ah! a híves esthajnalon  
Így alszunk el egy szép dalon,  
S énekünknek végső bágyadt szózatja  
Az andalgó vidéket elaltatja.

---

### AZ EMBER A POÉZIS ELSŐ TÁRGYA

Óh, mely örömben folytak el ekkorig  
Zsengére nyíló napjaim! óh, miként  
Érzem, hogy élni s Tháliának  
Rózsanyakán enyelegni édes!

Víg borzadással jártam el a görög  
Szépségek és a római nagy világ  
Pompás maradványit; s ezeknek  
Sírja felett az olasz negédes

Kertjébe szedtem drága narancsokat!  
A franc mezőket láttam; az Albion  
Barlangiban s a német erdők  
Bérceiben örömet találtam.

Olykor hevítvén lelkemet is belől  
Új képzelések s büszke vetélkedés,  
Lantot ragadtam, s a lapályos  
Dácia térmezején danolván,

A földnek aljáról felemelkedém;  
A felleg elnyelt, mennyei képzetim,  
Mint a habok, felfogtak, s úsztam  
Gondolatim csuda tengerében.

„Mérész halandó! lelkesedett iszap!”  
Így zenge hozzám egy levegői hang,  
„Szentségtelen létedre nem félsz  
Angyali pitvarokat tapodni?”

Ki vagy, miért vagy, hol lakol? és kinek  
Számára mozgasz? s végre mivé leszel?  
Míg ezt ki nem vizsgálod, addig  
Por vagy, az is leszel.” E szavára,

Mint lenge párák éjjeli csillaga,  
A tágas éther mennyezetén alól  
Sebes bukással földre hullván,  
Csak csupa por, hamu lett belőlem.